

протиправність постанов думи, що затверджувалися губернатором чи міністром внутрішніх справи, але, вказувалося, якщо не було можливості позиватися на загальній основі (ст. 149) [7, 838–839].

Ще дві статті стосувалися перевищення представниками самоврядування посадових повноважень. Вже зазначалося, що Присутствіє мало право передавати до суду звинувачувальні матеріали про службові злочини у виборних органах, хоча ж дума могла оскаржити їх перед першим департаментом Сенату протягом шести тижнів після ухвали Присутствія (ст. 158). «Наомість міський голова, – наголошувалося у ст. 159, – притягувався до суду не інакше, як за рішенням першого департаменту Урядового Сенату, що базувалося на постанові міської думи чи Губернського із міських справ присутствія» [7, 839].

Таким чином, згідно з Положенням 1870 р. міському громадському управлінню надавалися широкі можливості для самостійного господарювання. Контроль за дотриманням законності у діяльності покладался на губернатора. Зафіксувавши правопорушення, він міг призупинити постанову самоврядних органів. Утім, останній закон дозволяв відстоювати власну позицію шляхом оскарження у Губернському із міських справ присутствія. Формувалося воно як колегіальна інституція, у тому числі із залученням міського голови; ухвала приймалася відповідно до голосування більшості. Але і в такому разі законодавці уможливили альтернативний спосіб вирішення конфлікту інтересів – позиватися до Сенату, чий вердикт вважався остаточним для усіх суб'єктів взаємодії.

Посилання

1. Горбачев В. Городская реформа 1870 года в Украине / В. Горбачев. – Донецк, 2008. – 318 с.
2. Грицак В. Губернатор в державному механізмі Російської імперії в другій половині XIX ст. (на матеріалах Харківської губернії) / В. Грицак. – Х., 2003. – 160 с.
3. Джаншиев Г. Эпоха великих реформ / Г. Джаншиев. – Б. м. и г. – 820 с.
4. Константінова В. Урбанізація: південноукраїнський вимір (1861-1904 роки) / В. Константінова. – Запоріжжя, 2010. – 594 с.
5. Нікітін Ю. Взаємовідносини міських суспільних управлінь з місцевою адміністрацією і земствами у 1870–1900 рр. / Ю. Нікітін // Сумська старовина. – 2009. – № 26–27. – С. 19–30; Його ж. Взаємовідносини міських суспільних управлінь і місцевої адміністрації на прикладі Чернігівської губернії у 70-х рр. XIX ст. / Ю. Нікітін // Пам'ять століть. – 2007. – № 1. – С. 79–86.
6. Писарькова Л. Городские реформы в России и Московская дума / Л. Писарькова. – М., 2010. – 752 с.
7. Полное собрание законов Российской империи. Собрание второе. Том. XLV. Отделение первое. 1870. от. № 47862–48529. – СПб., 1874. – Часть 1. Законы 47862–48529. – Закон № 48498. – С. 821–839. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nlr.ru/e-res/law_r/search.php?regim=4&page=821&part=934
8. Чорний Д. По лівий бік Дніпра: проблеми модернізації

міст України (кінець XIX – початок XX ст.) // Д. Чорний. – Харків, 2007. – 304 с.

Шара Л.М. Городское общественное управление во взаимодействии с властными структурами (на основании Положения 1870 г.)

Идет речь о взаимодействии городского самоуправления с властными структурами на основании Положения 1870 г. Акцентируется на механизмах контроля представителей местной госадминистрации и вышестоящих правительственных институций за деятельностью общественного управления городов, правах последнего отстаивать собственную позицию путем обжалования.

Ключевые слова: городское самоуправление, губернатор, Губернское по городским делам присутствие, Сенат.

Shara L.M. Municipal public government in the interaction with authority structures (basing on Resolution of 1870)

The interaction of the municipal self-government with authority structures basing on Resolution of 1870 is mentioned. Mechanisms of control representatives of the local state administration and superior government institutions for the activity of a public city administration, the rights of the last to defend the own position by appealing are accented.

Key words: municipal self-government, governor, Provincial office of city affairs, Senate.

07.03.2015 р.

УДК 930:94(47:477.51–05)–042.3«1877/1878»

О.С. Сидоренко

ВПЛИВ ПОДІЙ РОСІЙСЬКО-ТУРЕЦЬКОЇ ВІЙНИ 1877–1878 РР. НА ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ (ДО ІСТОРІЇ ВИВЧЕННЯ)

У статті проаналізовані праці, що стосуються участі населення Чернігівської губернії у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр. Охарактеризовано основні напрями та характер досліджень даного питання від кінця XIX ст. і до сьогодні як невід'ємної частини історії Чернігівщини.

Ключові слова: російсько-турецька війна, Чернігівська губернія, історіографія, дослідження, публікація.

На середину 1870-х рр. актуальною зовнішньополітичною проблемою для Європи залишалася доля Османської імперії, в епіцентрі уваги якої перебував Балканський півострів. Чергове загострення Східного питання припало на весну 1875 р., коли почався антитурецький рух у Боснії і Герцеговині, до якого в 1876 р. долучилася і Болгарія. Жорстоке придушення повстання османськими військами викликало гаряче співчуття до балканських православних народів з боку російської громадськості та стало приводом до початку російсько-турецької війни 1877–1878 рр. Українські землі, які перебували у складі Російської

імперії, були втягнуті у військовий конфлікт.

Події російсько-турецької війни 1877–1878 рр. достатньо добре представлені у дореволюційній, радянській та сучасній історіографії. Особливий інтерес становлять дослідження участі населення українських земель у військовому протистоянні. Сьогодні зростає увага до регіональної історії, яка дає можливість вивчати загальноісторичні процеси, спираючись на місцеві джерела, газети, свідчення окремих людей. У цьому ракурсі актуальним є вивчення впливу подій російсько-турецької війни 1877–1878 рр. на політичні, економічні та соціальні зміни у житті населення Чернігівської губернії. Праці, які торкалися цього питання, можна поділити на групи за хронологічним принципом: 1) імперської доби; 2) радянської доби; 3) періоду незалежності України.

Перші спроби висвітлення подій російсько-турецької війни 1877–1878 рр. почали з'являтися ще наприкінці XIX ст. Вони мали загальноімперський характер і не ставили собі за мету вивчення участі населення окремих регіонів країни у військовій кампанії, у тому числі й Чернігівської губернії. Не дивлячись на це, перші публікації є винятковим джерелом для дослідження участі населення Чернігівської губернії у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр., адже містять відомості про бойовий шлях військових частин, які дислокувалися в губернії і формувалися з чернігівців. Таким є «Сборник материалов по русско-турецкой войне 1877–1878», який складається з 97 випусків. В одному з них згадується про 17 Архангелогородський, 18 Вологодський, 19 Костромський, та 20 Галицький піхотні полки, у яких служили чернігівці [18]. Про 19 Костромський піхотний полк розповідається у монографії «Краткая история 19 пехотного Костромского полка 1805–1900» поручика В. Богдановича, де, з поміж іншого, є відомості про формування полку, його рух до лінії фронту та бойовий шлях [14]. Учасник бою під Плевною 8 липня 1877 р. підполковник К.К. Присенко у своїй праці «Первая Плевна и 19 пехотный Костромской полк в русско-турецкую войну 1877–1878 гг.» зосереджує увагу на участі свого полку у визначній битві воєнної кампанії [15]. 200-літтю існування 17 Архангелогородського піхотного полку присвячена праця полковника генерального штабу М.Г. Ніколаєва «История 17 пехотного Архангелогородского Его Императорского Высочества Великого Князя Владимира Александровича полка 1700–1900» [9]. Цікавою є робота К.І. Бачевського «Воспоминания о походе 18 пехотного Вологодского полка в Турцию в 1877–1878 годах». Цей полк було розквартировано у Чернігові, тому саме звідти він виступив 23 листопада 1876 р. на Балкани. У монографії зазначається про офіцерський склад при виступі з Чернігова, бойовий шлях та втрати

полку після Плевни, є фотографії офіцерів [5].

Загалом, публікації цього періоду не піднімали проблеми участі населення Чернігівської губернії у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр., хоча у них згадувалися прізвища уродженців краю і їх бойовий шлях у складі військових частин російської армії.

Зарадянської доби продовжується вивчення подій російсько-турецької війни 1877–1878 рр., але лише у 70-х роках XX ст. з'являються праці, присвячені участі українського населення у цій війні, та студії, у яких почали підніматися проблеми участі населення Чернігівської губернії у військовому конфлікті. До 100-ліття російсько-турецької війни 1877–1878 рр. світ побачив збірник документів «Россия и национально-освободительная борьба на Балканах 1875–1878 гг.», де вміщено протокол допиту жителя Могильовської губернії М.І. Шавердо та уродженця Чернігівської губернії В.Л. Манкевича про їх перебування у Герцеговині та участь у повстанні проти турок [16, 70–71].

Серед монографій і статей про участь населення українських земель у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр. є також інформація про уродженців Чернігівської губернії і їх внесок у звільнення болгарського народу від османського гніту. У праці, присвяченій 100-річчю визволення Болгарії від османського ярма П.С. Соханя і В.Н. Жук «Участь народних мас України у визволенні Болгарії», зазначається, що вчителі чоловічої та жіночої гімназій Чернігова тільки у квітні 1877 р. зібрали на санітарні потреби армії близько 500 руб. Жителі Ніжинської, Дрімайлівської, Веркіївської та інших волостей Чернігівської губернії взяли на своє утримання з Ніжинського та інших лазаретів відповідно 35, 100 і 125 видужуючих солдатів, надали їм житло, постачали продукти харчування [19, 74]. В іншій статті В.Н. Жук «Із історії спільної боротьби українського і болгарського народів проти османського ярма 1877–1878 рр.» друкуються дані про допомогу болгарському народу з боку Прилуцької і Чернігівської міських дум, Остерського і Козелецького повітових земств, вчителів Чернігова, селян Конопського повіту, жителів Батуринової, Ніжинської і Дрімайлівської волостей [8]. Інший український дослідник війни Ю.Ю. Фомін у своїх працях звертав увагу на участь українських добровольців у сербсько-турецькій війні 1876 р., матеріальну допомогу українського народу і населення Чернігівської губернії [21; 22; 23]. Він зазначає, що ще в липні 1876 р. поручик Нікітін і дворянин Запольський з дружиною виїхали до Сербії, одержавши допомогу від Чернігівської міської управи. 12 вересня Чернігівська міська управа відрядила загін добровольців у кількості 22 чоловік: селян, міщан та дворян, витративши на його спорядження 1592 руб. із суми зібраних пожертвувань [23, 72].

Праці цього періоду, присвячені власне участі населення Чернігівської губернії у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр., представлені невеликими публікаціями у періодичних виданнях, присвячених 100-річчю визволення Болгарії від османського ярма. Такою є стаття працівника Чернігівського історичного музею імені В.В. Тарновського В. Ключко «Чернігівці – герої Плевни (з минулого)», де автор пише про участь населення губернії у визначній битві російсько-турецької війни 1877–1878 рр. [10]. Про участь і героїзм уродженців Чернігівської губернії у визволенні Болгарії від турецького ярма 1877–1878 рр. йдеться у невеличкій публікації іншого співробітника історичного музею Л. Кравченка «Квітка свободи». Дослідник підкреслює, що у бою за Плевну відзначилися Григорій Скачко з с. Плоского, Роман Леоненко з м. Бобровиці, Микола Бокевич з Чернігова та Корнилій Радченко з с. Лосинівки. Також автор звертає увагу на рапорт генерал-майора Л.К. Квітницького та свідоцтво про нагородження срібною медаллю за героїзм у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр., видане сербським князем Міланом уродженцю Чернігівської губернії поручику Вакуловському, які зберігаються у фондах історичного музею [13]. Стаття начальника відділу облдержархіву І. Фастовської «Випробування роками», присвячена 25-річчю підписання «Договору про дружбу» між Радянським Союзом і Народною Республікою Болгарією. У цій праці проаналізовано участь чернігівців у визвольному русі болгарського народу за документами Державного архіву Чернігівської області [20]. У статті «Брати по крові, по ідеї. З історії рідного краю» М. Черковський пише про участь чернігівців і ніжинців у визволенні болгарського народу під час російсько-турецької війни 1877–1878 рр. [24].

Дослідники цього періоду приділяли увагу зміцненню соціалістичної системи, дружбі та співробітництву між народами Радянського Союзу та Народною Республікою Болгарія. Російська імперія виступала в якості старшого брата, захисника та рятівника слов'янських народів. Радянські історики підкреслювали значення духовної та етнічної близькості південних слов'ян з народами Росії, вихваляли російських добровольців, які масово вступали до лав російської армії, їх героїзм та відчайдушність. Головним недоліком праць дослідників радянського часу є значне ідеологічне забарвлення, яке веде до перекручення фактів. Незважаючи на це, співробітникам історичного музею та архіву вдалося підняти та частково висвітлити у своїх студіях питання впливу подій російсько-турецької війни 1877–1878 рр. на життя мешканців Чернігівської губернії.

У період незалежності України продовжується вивчення даного питання і з'являються ґрунтовні

праці місцевих істориків, які спираються на архівні матеріали. Так дослідженням участі чернігівців у російсько-турецькій війні 1877–1878 рр. займається учений секретар Чернігівського історичного музею ім. В.В. Тарновського М.М. Блакитний. У своїй праці «Списки мешканців Чернігівської губернії, що загинули під час російсько-турецької війни 1877–1878 років», спираючись на дані часопису «Черниговские епархиальные известия», він визначив загальну кількість рядових (671 особа) – уродженців Чернігівської губернії, які загинули, визволяючи від релігійного і державного поневолення болгар, виборюючи їм незалежність, причому у 26 випадках у часописі не зазначено ні конкретний населений пункт, ні повіт, де жив небіжчик. Аналізуючи списки, дослідник установив, що загиблі були у кожному з 15 повітів губернії, найбільше чернігівців (228 чоловік) загинуло у липні 1877 р.; тільки 8 липня під час першого штурму Плевни втрати становили 158 осіб. Історик також висловив припущення, що всього у війні брали участь приблизно 8000–8500 мешканців губернії, 1200–1400 з яких отримали поранення [3, 98–99]. Дві наступні його публікації присвячені офіцерам колишньої російської імператорської армії, які були поховані у Чернігові протягом 1875–1899 та 1900–1918 рр. Серед них є і учасники російсько-турецької війни 1877–1878 рр. [1; 2]. Ґрунтовною розвідкою історика є стаття про участь мешканців Чернігівської губернії у бойових діях під час російсько-турецької війни 1877–1878 рр. Хоча автор через брак історичних джерел і не ставить собі за мету повністю висвітлити події військової кампанії та внесок мешканців Чернігівщини, йому вдалося прослідкувати бойовий шлях деяких чернігівців. Особливої уваги заслуговує список найвідоміших учасників війни родом з Чернігівщини, який складається з 16 прізвищ дворян Чернігівської губернії [4].

Дослідниця Р.Б. Воробей, вивчаючи благодійні та громадські організації у системі місцевих органів державного управління другої половини XIX – початку XX ст., першою звернула увагу на роль Товариства Червоного Хреста та благодійну діяльність інших установ Чернігівщини під час російсько-турецької війни 1877–1878 рр. [6].

Н.М. Руденко у статті «Сходознавча спадщина Чернігівщини», спираючись на фонди Державного архіву Чернігівської області, зазначає з поміж іншого, що фонд 142 зберігає відомості про поранених під час війни 1877–1878 рр. та списки медичного персоналу, який брав участь у згаданих воєнних діях. Також тут є матеріали, що висвітлюють події та наслідки допомоги чернігівців у боротьбі слов'ян із турецькими поневолювачами та відомості про загиблих та поранених (здебільшого під Плевною) [17, 29–30].

Дислокації 19 піхотного Костромського полку на

Сіверщині та його участі у бойових діях Російсько-турецької війни 1877–1878 рр. присвячена стаття С.М. Єсеніна [7].

Увагу привертає стаття наукового співробітника Сумського обласного краєзнавчого музею А.В. Конотоп про роль населення сучасної території Сумщини у допомозі балканським народам під час Східної кризи 1875–1878 рр. Частина території сучасної Сумської області у XIX ст. була у складі Чернігівської губернії, тому дослідження надзвичайно цікаве для вивчення впливу російсько-турецької війни 1877–1878 рр. на життя мешканців краю. Історик згадує славетного генерала М.І. Драгомирова, уродженця м. Короп, який у цей час очолював 14 піхотну дивізію. Подано також інформацію про лікарів, фельдшерів та сестер милосердя, їх невтомну працю та благодійні внески під час війни. У статті охарактеризовано роботу Конотопського шпиталю та матеріальну допомогу хворим і пораненим, які брали участь у військовій кампанії [12].

Вивчаючи життєвий шлях, громадсько-політичну та наукову діяльність уродженця Чернігова графа Г.О. Милорадовича, О.О. Коваленко у своєму дисертаційному дослідженні звертає увагу на його участь у бойових діях за Плевну під час війни 1877–1878 рр. За мужність і героїзм, проявлені у боях, імператор Олександр II вручив Г.О. Милорадовичу георгіївський темляк і золотий палаш з написом «За храбрість» [11, 39–41].

На початку XXI ст. невпинно зростає інтерес до вивчення історії регіону, у тому числі й впливу російсько-турецької війни 1877–1878 рр. на життя у Чернігівській губернії. Публікації мають науковий характер, спираються на значну базу архівних матеріалів та аналізують праці попередніх років з даної тематики.

Підсумовуючи історіографічний аналіз наукової літератури з питання впливу подій російсько-турецької війни 1877–1878 рр. на життя у Чернігівській губернії, необхідно зазначити, що окремі елементи цієї проблеми знайшли висвітлення у науковій літературі, однак системного вивчення теми досі не було здійснено. Це дозволяє продовжувати роботу в даному напрямі та потребує активного звернення до джерельної бази дослідження.

Посилання

1. Блакитний М.М. Офіцери колишньої російської імператорської армії, поховані у Чернігові (1900–1918) / М.М. Блакитний // Сіверянський літопис. – 2011. – № 3. – С. 65–75.
2. Блакитний М.М. Офіцери колишньої російської імператорської армії, поховані у Чернігові (1875–1899) / М.М. Блакитний // Сіверянський літопис. – 2014. – № 4. – С. 184–190.
3. Блакитний М.М. Списки мешканців Чернігівської губернії, що загинули під час російсько-турецької війни 1877–1878 років (за даними часопису «Черниговские епархиальные известия») / М.М. Блакитний // Скарбниця української культури. – 2010. – Вип. 12. – С. 98–120.

4. Блакитний М.М. Участь мешканців Чернігівської губернії у бойових діях під час російсько-турецької війни 1877–1878 рр. / М.М. Блакитний // Сіверянський літопис. – 2013. – № 2. – С. 126–134.

5. Воспоминания о походе 18 пехотного Вологодского полка в Турцию в 1877–1878 годах / [сост. К.И. Бачевский]. – СПб., 1886. – 125 с.

6. Воробей Р. Благодійні та громадські організації у системі місцевих органів державного управління другої половини XIX – початку XX століть / Р. Воробей // Сіверянський літопис. – 2007. – № 1. – С. 116–119.

7. Єсюнін С.М. До історії 19-го піхотного Костромського полку: роки дислокації на Сіверщині / С.М. Єсюнін // Сіверщина в історії України. – 2014. – Вип. 7. – С. 183–187.

8. Жук В.Н. Из історії спільної боротьби українського і болгарського народів проти оттоманського ярма 1877–1878 рр. (За документами державних архівів СРСР і УРСР) / В.Н. Жук // Архіви України. – 1976. – № 3. – С. 28–35.

9. История 17 пехотного Архангелогородского Его Императорского Высочества Великого князя Владимира Александровича полка 1700–1900 / [Сост. Николаев]. – СПб., 1900. – 588 с.

10. Ключко В. Чернігівці – герої Плевни (3 минулого) [Участь чернігівців у російсько-турецькій війні 1877–1878 років] / В. Ключко // Деснянська правда. – 1973. – 14 січня. – С. 3.

11. Коваленко О.О. Громадсько-політична та наукова діяльність Г.О. Милорадовича (1839–1905): дис. ... кандидата іст. наук: 07.00.01 / Коваленко Ольга Олександрівна. – Чернігів, 2010. – 244 с.

12. Конотоп А.В. Роль населення сучасної території Сумщини у допомозі балканським народам під час Східної кризи 1875–1878 рр. / А.В. Конотоп // Конотоські читання. – 2013. – Вип. 4. – Додаток. – С. 1–7

13. Кравченко Л. Квітка свободи / Л. Кравченко // Комсомольський Гарт. – 1978. – 11 березня. – С. 3.

14. Краткая история 19 Пехотного Костромского полка 1805–1900 / [Сост. поручик В. Богданович]. – Житомир, 1900. – 307 с.

15. Присненко. Первая Плевна и 19 пехотный Костромской полк в русско-турецкую войну 1877–1878 гг. / Присненко. – СПб., 1900. – 32 с.

16. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах 1875–1878 гг.: сборник документов / [ред. коллегия: А.Л. Нарочницкий и др.]. – М., 1978. – 454 с.

17. Руденко Н.М. Сходознавча спадщина Чернігівщини / Н.М. Руденко // Східний світ. – 2010. – № 3. – С. 28–32.

18. Сборник материалов по русско-турецкой войне 1877–1878 гг. на Балканском полуострове. – СПб., 1901. – Вип. 20. – 595 с.

19. Сохань П.С. Участь народних мас України у визволенні Болгарії / П.С. Сохань, В.Н. Жук // Український історичний журнал. – 1978. – № 2. – С. 66–75.

20. Фастовська І. Випробування роками / І. Фастовська // Деснянська правда. – 1973. – 18 березня. – С. 3.

21. Фомін Ю.Ю. Матеріальна допомога українського народу національно-визвольному руху південних слов'ян у 1876–1877 рр. / Ю.Ю. Фомін // Український історичний журнал. – 1971. – № 11. – С. 59–66.

22. Фомін Ю.Ю. Рух на Україні на підтримку південних слов'ян під час сербсько-чорногоро-турецької війни 1876 р. / Ю.Ю. Фомін // Український історичний журнал. – 1974. – № 6. – С. 82–85.

23. Фомін Ю.Ю. Українські добровольці у сербсько-турецькій війні 1876–1878 рр. / Ю.Ю. Фомін // Український історичний журнал. – 1968. – № 3. – С. 67–76.

24. Черковський М. Брати по крові, по ідеї. З історії рідного краю / М. Черковський // Деснянська правда. – 1981. – 21 жовтня. – С. 3.

Сидоренко О.С. Влияние событий русско-турецкой войны 1877–1878 гг. на жизнь населения Черниговской губернии (к истории изучения)

В статье проанализированы работы, которые касаются участия населения Черниговской губернии в русско-турецкой войне 1877–1878 гг. Дана характеристика основным направлениям и характеру исследований данного вопроса от конца XIX в. и до сегодняшних дней как неотъемлемой части истории Черниговщины.

Ключевые слова: русско-турецкая война, Черниговская губерния, историография, исследование, публикация.

Sydorenko O.S. The influence of events the Russo-Turkish War of 1877–1878 on the inhabitants' life in the province of Chernihiv (to the history of the studying)

The article analyzes publications relating to the participation of the province of Chernihiv in the Russo-Turkish War of 1877–1878. Main directions and the researches' character of this question from the end of the XIX century till nowadays as a part of the Chernihiv history are characterized.

Key words: Russo-Turkish War, province of Chernihiv, historiography, research, publication.

28.02.2015 р.

УДК 94(477):342.25 П.І.Богинський «1824/1886»

О.Я. Рахно

ЗЕМСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ П.І. БОГИНСЬКОГО

У статті висвітлено основні віхи життєвого шляху та громадської діяльності голови Чернігівської губерньської земської управи у 1881–1883 рр. П.І. Богинського (1824–1886). Особливу увагу приділено аналізу його діяльності у земських установах Чернігівської губернії.

Ключові слова: П.І. Богинський, Чернігівське губерньське земство, гласний, голова губерньської земської управи.

Петро Іванович Богинський (1824–1886) – відомий свого часу земський діяч Чернігівської губернії. Втім, його життєвий шлях та громадська діяльність ще не знайшли висвітлення в історичній літературі.

Рід Богинських має козацько-старшинське походження. Його представники служили у Війську Запорозькому, а потім офіцерами у російській армії. П.І. Богинський народився в 1824 р. у родині підполковника Івана Марковича Богинського та його дружини Анни Михайлівни. І.М. Богинський закінчив 2-й Кадетський корпус і у чині прапорщика у 1807 р. був направлений у Рильський піхотний полк, а потім продовжив службу у 33-му Єгерському полку. Брав участь у Вітчизняній війні 1812 р. [16, 38–39]. 4 жовтня 1813 р. І.М. Богинський був нагороджений орденом Св. Володимира 4 ступеня з бантом «в чине штабс-капитана в Виленском пехотном полку за сражение при Машане» (під Лейпцигом). У 1819 р. вийшов у відставку і мешкав у родовому маєтку в

с. Любечах Новозибківського повіту Чернігівської губернії, служив суддею Новозибківського межового суду [4, арк. 69].

П.І. Богинський здобув вищу освіту у Санкт-Петербурзькому університеті й 7 жовтня 1847 р. був затверджений у чині колезького секретаря на посаді канцелярського чиновника канцелярії Санкт-Петербурзького військового генерал-губернатора. 18 травня наступного року він був призначений виконувати обов'язки помічника столоначальника і 9 серпня був затверджений на цій посаді. 29 листопада 1849 р. за «отличие произведен в титулярные советники». Згідно з характеристикою, виданою керівником канцелярії генерал-губернатора 13 червня 1852 р., П.І. Богинський «под судом не был, штрафован не был. К продолжению службы и новым чинам пригоден и достоин» [17, арк. 155–156].

Однак, незабаром він залишив службу у Санкт-Петербурзі й повернувся на Чернігівщину, де мав родовий маєток та 140 душ чоловічої статі кріпосних селян, і зайнявся господарюванням у власному маєтку [17, арк. 155].

П.І. Богинський був одружений на дочці надвірного радника Любові Семенівні Максимовській (1828–?), яка народила йому синів Бориса (1855–?), Гліба (1856–?), Всеволода (1862–?) та дочку Надію (1858–?) [16, 38–39].

Реформи 60-х рр. XIX ст. відкрили П.І. Богинському шлях для широкої громадської діяльності. На початку 60-х рр. XIX ст. він запроваджував у життя Велику селянську реформу 1861 р., перебуваючи на посаді мирового посередника Хороменської дільниці Новозибківського повіту. Навесні 1865 р. землевласники повіту обрали П.І. Богинського гласним повітового земства [5, арк. 80]. На засіданні першого Новозибківського повітового земського зібрання 4 липня 1865 р. «надворный советник Петр Иванович Богинский» був обраний також губерньським гласним [6, 179]. Він мав доволі високий авторитет, і 5 липня його разом з іншим гласним, князем П.П. Голіциним обрали до комісії по складанню інструкції Новозибківській повітовій земській управі [6, 177]. Вже під час перших земських зібрань П.І. Богинський засвідчив свою компетентність у багатьох питаннях, які розглядалися на засіданнях. Зокрема, на засіданні надзвичайного Новозибківського земського зібрання 10 грудня того ж таки року він разом із гласними І.Ф. Чарнолуським, П.І. Трипільським, М.І. Суровцевим, О.І. Скороходовим та А.Д. Гриденком був обраний за пропозицією голови зібрання до складу комісії, яка мала розглядати питання, що виникали під час роботи земського зібрання [7, 260]. Наступного дня під час обговорення питання про стан «народного здоров'я» у повіті, де практикували міський та повітовий